

mgr Ilona Kędzia-Warych
Wydział Filologiczny UJ

Autoreferat rozprawy doktorskiej pt.

Medycyna, alchemia i joga w literaturze tamilskich siddharów, ze szczególnym uwzględnieniem tekstu Wajttija kalladam

Promotor: prof. dr hab. Marzenna Czerniak-Drożdżowicz

Promotor pomocniczy: dr hab. Jacek Woźniak

1. Cele rozprawy

Głównym celem dysertacji jest studium tekstu *Wajttija kalladam* (*Vaittiya kallāṭam*) i przekład z języka tamilskiego fragmentów tego dzieła. Księga ta dotyczy medycyny, alchemii i jogi głoszonej i praktykowanej przez siddharów (*cittar*), czyli przedstawicieli południowoindyjskiej, tamilskiej tradycji siddha (*citta pārampariyam*). Ponieważ teksty siddharów dotyczące medycyny i alchemii nie doczekały się do tej pory wielu przekładów na inne języki, ani nie zostały jak dotąd poddane wnikliwej analizie naukowej, moja dysertacja jest próbą pogłębienia wiedzy dotyczącej tej zaniedbywanej przez indologów gałęzi literatury indyjskiej.

Jako główny obiekt badań na potrzeby dysertacji wybrałam tekst *Wajttija kalladam* po pierwsze z tego względu, że jest on wszechstronny, gdyż dotyczy wspomnianych wyżej trzech głównych gałęzi tradycyjnej wiedzy siddharów, którym poświęcone są kolejno trzy rozdziały składające się na ten utwór, mianowicie *Wajttija kandam* (*Vaittiya kāṅṭam*, *Rozdział medyczny*, *VaitKāṅ*), *Wahara kandam* (*Vakāra kāṅṭam*, *Rozdział alchemiczny*) oraz *Ūna kandam* (*Ūṅṅa kāṅṭam*, *Rozdział o wiedzy [jogicznej]*). Po drugie, dzieło to odznacza się niezwykle ciekawą formą; każdy z jego trzech rozdziałów skomponowany został w swego rodzaju ezoterycznym, niejednoznacznym języku. Rozdział medyczny wyróżnia się nagromadzeniem różnorodnych zagadek na skalę niespotykaną w innych tekstach tradycji siddharów. Co więcej, rozdział ten opatrzony został glosariuszem, co umożliwiło rozwikłanie enigm i ułatwiło pracę nad jego przekładem. Po trzecie, dzieło, które bywa przypisywane siddharowi Jakoby'owi (*Yākōpu*)

żyjącemu w XVII lub XVIII w., cieszy się autorytetem wśród przedstawicieli tamilskiej tradycji siddha do czasów współczesnych, o czym świadczy fakt, że do tej pory w Indiach Południowych tekst ten wykorzystuje się w praktykach medycznych. Można zatem powiedzieć, że *Wajttija kalladam* to darzony poważaniem element lokalnej kultury, także w jej wymiarze współczesnym.

Kolejnym celem pracy jest zarysowanie tła kulturowego badanego tekstu, czyli uniwersum tamilskiej tradycji medycznej, alchemicznej i jogicznej, co czynię m.in. na podstawie interpretacji treści jego poszczególnych rozdziałów. *Wajttija kalladam* zawiera odniesienia do praktyk medycznych, alchemicznych i jogicznych oraz, choć zazwyczaj niebezpośrednio, to jednak wyraźnie nawiązuje do stanowiących ich podstawę założeń doktrynalnych, które opisane zostały w rozdziałach dysertacji poprzedzających przekłady fragmentów kolejnych części dzieła. W celu pełniejszego ukazania kontekstu kulturowego posłużyłam się także innymi wybranymi reprezentatywnymi dziełami autorów tamilskiej tradycji siddha.

Dysertacja ma także na celu odpowiedź na pytanie o funkcje, jakie pełni język ezoteryczny we wszystkich trzech rozdziałach dzieła, a przede wszystkim w rozdziale medycznym *Wajttija kadam*. Każda z trzech części dzieła *Wajttija kalladam* różni się pod względem sposobów budowania ezoterycznego tekstu, wykorzystując do tego celu m.in. rozmaite formy łamigłówek opartych na grach słów, niejednoznaczne słownictwo techniczne, metafory, symbole itp., co wiąże się ze specyfiką treści pouczeń poszczególnych dziedzin tradycyjnej wiedzy, tj. medycyny, alchemii i jogi. W rozdziale alchemicznym i jogicznym rola języka ezoterycznego związana jest z charakterem tych nauk, dotyczących praktyk służących osiągnięciu najwyższego celu człowieka, czyli wyzwolenia, i tym samym wymagających szczególnej ochrony. Zastosowanie niezrozumiałego dla ogółu języka w rozdziale medycznym, podającym przede wszystkim praktyczne przepisy na różnego rodzaju powszechne choroby, rodzi pytanie o cel zastosowania umyślnie niejasnego dyskursu, który pod względem niejednoznaczności wiąże się z enigmatycznym „językiem półmroku” (sansk. *sandhyā-bhāṣā*) indyjskich tradycji ezoterycznych. W związku z powyższym, w pracy staram się zweryfikować hipotezę badawczą zakładającą, że język ezoteryczny w rozdziale medycznym służy nie tylko ochronie tekstu *Wajttija kadam*, ale także pełni kilka innych funkcji, pośród których istotną jest integracja lokalnej medycyny z naukami o wyzwoleniu, prezentowanymi w rozdziale jogicznym i alchemicznym.

Podjęmuję również próbę weryfikacji hipotezy, według której trzy dziedziny wiedzy, tj. medycyna, alchemia i joga, postrzegane są w tradycji siddharów jako powiązane z sobą

integralne elementy systemu nauk służących wyzwoleniu. Badam prezentowaną w dziele *Wajttija kalladam* płynność granic między trzema obszarami tradycyjnej wiedzy siddharów, rozpatrywanymi jako elementy szerszego kompleksu nauk prowadzących do wyzwolenia.

2. Metodologia

W nawiązaniu do metodologii zaproponowanej przez Hugh B. Urbana w kontekście badań nad ezoteryczną tradycją kartabhadźa (*kartābhajā*) z Bengaluru, moja analiza dzieła *Wajttija kalladam* skupia się w dużym stopniu na badaniu formy i strategii kreowania tajności tekstu.¹ Inaczej mówiąc, rozpatruję sposoby konstruowania enigmatycznego dyskursu służącego przekazywaniu wiedzy związanej z trzema tradycyjnymi gałęziami nauki, jakie zostały zastosowane w poszczególnych trzech częściach dzieła poświęconych kolejno medycynie, alchemii i jodze. Refleksji poddaję także rolę, jaką strategię zaciemniania znaczeń mogą pełnić w tekście.

Poza samą analizą środków służących budowaniu tekstu tajemnego w pracy podjęłam także próbę interpretacji tekstów, bez której przekład, a także sama analiza dyskursu byłyby niemożliwe. Badanie treści fragmentów dzieła ma na celu zarysowanie tła kulturowego tradycji; aby zrealizować to zamierzenie, posłużyłam się także fragmentami innych, reprezentatywnych dzieł literatury siddharów, takich jak przed wszystkim teksty siddhara Jakoby'a, m.in. *Sunnakkandam arunury* (*Cunṅakkaṅṅam ārunūru*, *Sześćset [wersów] rozdziału o [alchemicznych] proszkach*), *Wajttija sintamani jelunury* (*Vaittiya cintamaṅi ēḷunūru*, *Siedemset [wersów] klejnotu medycyny*), *Kurunul ajmbattajndy* (*Kurunūl aimpattaintu*, *Pięćdziesiąt pięć [wersów] znakomitej księgi*), a także dzieła Bhogara (*Pōkar*) pt. *Bhogar karpa widi* (*Pōkar karpa viti*, *Przepisy Bhogara na panacea*) oraz *Tirumandiram* (*Tirumantiram*, *Święte mantry*) Tirumulara (*Tirumūlar*).

Z uwagi na fakt, że nie jestem inicjowana do tamilskiej tradycji siddha, objaśnienia tekstu ezoterycznego stanowią moje własne propozycje interpretacji, które w oparciu o dostępne narzędzia badawcze znajdują pewne uzasadnienie. Dysertacja nie ma jednak na celu wnikania w sekretne doktryny siddharów i wyjawiania szczegółów praktyk, do których aluzje znajdują się w tekście, a raczej ich zarysowanie i wskazanie tematów, których dotyczy literatura siddha.

Hybrydyczny, specyficzny charakter badanej literatury oraz szeroki zakres tematyczny dysertacji wiążą się z koncepcjami wpisanymi w kulturową teorię literatury, takimi jak

¹ H. B. Urban, *The Economics of Ecstasy. Tantra, Secrecy, and Power in Colonial Bengal*, New York 2001.

podejście transdyscyplinarne² oraz pluralizm metodologiczny³, czyli wykorzystanie różnych, użytecznych w danym momencie badań technik analitycznych i sposobów interpretacji. Transdyscyplinarność w mojej pracy wiąże się z zacieraniem granic pomiędzy badaniami nad literaturą i kulturą, w której funkcjonują źródłowe dla rozprawy teksty. Interpretacja i analiza tekstu łączą się z refleksją na temat lokalnej kultury; badanie kultury zaś umożliwia interpretację i przekład tekstu. W nawiązaniu do założeń i metod kulturowej teorii literatury⁴, analizie poddałam sposoby konstruowania dyskursu ezoterycznego, za których pomocą dyskurs ten osiąga pewne cele (tj. integruje lokalną tradycję medyczną z alchemią i jogą). Tekst rozpatrywany jest jako obiekt wpływający na kulturę, w której funkcjonuje, sankcjonując włączenie lokalnej medycyny w obręb nauk ezoterycznych. Tego rodzaju holistyczne ujęcie umożliwia stworzenie pełniejszego studium tekstu *Wajttija kalladam*, które stanowić może przyczynek do przyszłych badań, zarówno filologicznych, jak i związanych z naukami społecznymi. W transdyscyplinarność pracy wpisuje się także analiza środków służących komponowaniu testu tajemnego, w dużej mierze obejmująca analizę zagadek, która sytuuje się na granicy językoznawstwa i literaturoznawstwa. Pluralizm metodologiczny zaś wiąże się z wykorzystaniem do badania i interpretacji różnych fragmentów dzieła *Wajttija kalladam* rozmaitych metod, w zależności od specyfiki danej części tekstu.

Jak starałam się pokazać w dysertacji, dzieło *Wajttija kalladam*, poprzez zastosowanie tajemnego języka, prezentuje nauki medyczne jako element tradycyjnych nauk o wyzwoleniu, pełniąc funkcję integrującą dla lokalnego ekosystemu kulturowego, co wiąże się z koncepcją literatury jako siły ekologicznej transformującej i łączącej to, co kulturowo oddzielone⁵.

W pracy nad dysertacją, poza analizą filologiczną tekstów, dzięki wyjazdom badawczym do Indii Południowych w latach 2015-2020, m.in. w ramach stypendiów wyjazdowych EFEO (École Française d'Extrême-Orient) w latach 2015-16 i 2019, przeprowadziłam własne badania terenowe, czyli konsultacje, wywiady i obserwacje u tradycyjnych współczesnych medyków siddha praktykujących w Pudućéri i Tamilnadu, które uzupełniają badania tekstualne. Badania terenowe były szczególnie pomocne w interpretacji fragmentów tekstu dotyczących praktyk medycznych i alchemicznych.

² R. Nycz, *Kulturowa natura, słaby profesjonalizm. Kilka uwag o przedmiocie poznania literackiego i statusie dyskursu literaturoznawczego* [w:] *Kulturowa teoria literatury. Główne pojęcia i problemy*, M. P. Markowski, R. Nycz (red.), Kraków 2012, s. 30.

³ A. Burzyńska, *Kulturowy zwrot teorii* [w:] *Kulturowa teoria literatury. Główne pojęcia i problemy*, M. P. Markowski, R. Nycz (red.), Kraków 2012, s. 83.

⁴ R. Nycz, *KTL – wyjaśnienia i propozycje* [w:] *Kulturowa teoria literatury 2: poetyki, problematyki, interpretacje*, T. Walas, R. Nycz (red.), Kraków 2012, s. 7-27.

⁵ H. Zapf, *Literature as Cultural Ecology: Sustainable Texts*, London 2016, s. 95.

3. Układ pracy

Pierwszy rozdział dysertacji prezentuje wstęp do tradycji i literatury siddharów. Przedstawiam w nim wyjaśnienie terminu *siddhar* oraz proponowane przez badaczy klasyfikacje nurtów tradycji siddharów i ich literatury. Rozdział ten podaje także ogólne informacje dotyczące tekstu *Wajttija kalladam*. Poruszam w nim kwestię kontrowersyjnego autorstwa tego dzieła, omawiam jego strukturę i podaję skrótowy wykaz treści wszystkich trzech rozdziałów księgi. Końcowa część Rozdziału 1 wprowadza w tematykę języka ezoterycznego w tradycji siddharów.

Rozdział 2 to wprowadzanie do rozdziału medycznego dzieła *Wajttija kalladam*. Opisuję w nim charakterystyczne cechy enigmatycznego języka rozdziału *Wajttija kandam* oraz rozważam jego możliwe funkcje. Druga część Rozdziału 2 stanowi wprowadzenie do medycyny siddharów, której dotyczy rozdział *Wajttija kandam*. Przedstawiam w nim podstawowe założenia oraz praktyki medycyny siddha, opierając się na szerszej literaturze tradycji. Nawiązuję także do teorii medycyny ajurwedyjskiej (sansk. *āyurveda*), do których odniesienia pojawiają się w tekstach siddharów.

W Rozdziale 3 prezentuję przekład fragmentów rozdziału *Wajttija kandam* na język polski oraz jego objaśnienia. Wyjaśniam i szczegółowo omawiam zastosowane w tekście tamilskim środki budowania ezoterycznego dyskursu.

Rozdział 4 jest wprowadzeniem do alchemii siddharów, głównie na podstawie dzieł alchemicznych siddhara Jakoby'a. Zarysowuję w nim podstawowe założenia oraz praktyki alchemiczne, do których odnoszą się teksty siddharów. Nawiązuję do teorii rasajany (sansk. *rasāyana*), tj. innej tradycji alchemicznej wywodzącej się z obszaru Indii, do której odniesienia pojawiają się także w alchemicznych dziełach siddharów. Rozważam w tym rozdziale także związki między alchemią i jogą oraz alchemią i medycyną, na jakie wskazują teksty siddharów. Druga część Rozdziału 4 stanowi wprowadzenie do rozdziału *Wahara kandam*. Omawiam w niej cechy języka ezoterycznego w rozdziale alchemicznym dzieła *Wajttija kalladam* oraz jego możliwe funkcje.

Rozdział 5 przedstawia przekład wybranych fragmentów rozdziału *Wahara kandam* wraz z ich interpretacją. Analizuję w nim środki, za których pomocą tekst zyskuje ezoteryczny charakter.

Rozdział 6 to wprowadzenie do jogi siddharów. Opisuję w nim praktyki i założenia jogiczne, do których odnosi się ostatni rozdział dzieła *Wajttija kalladam*. W Rozdziale 6

omawiam także środki służące budowaniu ezoterycznego dyskursu w rozdziale *Ñana kandam* oraz funkcje, jaki dyskurs ten pełni w omawianym dziele.

Rozdział 7 prezentuje przekład rozdziału *Ñana kandam* i objaśnia tekst. Analizuję w nim metody budowania tekstu ezoterycznego zastosowane w rozdziale jogicznym dzieła *Wajttija kalladam*.

Rozdział 8 stanowi podsumowanie pracy. Prezentuję w nim wnioski płynące z analizy przedstawionej w poprzedzających rozdziałach dysertacji.

Dodatkowo praca została uzupełniona dwoma aneksami. Aneks 1 podaje wykaz pojawiających się w pracy tamilskich nazw związków chemicznych i minerałów oraz ich polskich odpowiedników wraz ze wzorem chemicznym. Aneks 2 prezentuje fotografie wykonane przeze mnie podczas badań terenowych w Indiach Południowych w 2017 roku, przedstawiające niektóre etapy przygotowania „klejnotu rtęci” (*racamani*), czyli koralika opisywanego w tekstach alchemicznych, przyrządzanego z rtęci, któremu przypisuje się w tradycji siddharów nadzwyczajne moce.

4. Wybrane wnioski

W świetle przedstawionej w dysertacji analizy trzech rozdziałów dzieła *Wajttija kalladam* uznać można, że enigmatyczny język w części medycznej (*Wajttija kandam*), poza kilkoma innymi funkcjami pełni rolę integrującą. Zastosowanie języka ezoterycznego, polegającego w tym wypadku głównie na użyciu zagadek opartych na grach słownych, w rozdziale medycznym pozwala zbudować niejednoznaczny tekst, a równocześnie przekazać pewne konkretne informacje, konieczne do praktykowania opisywanej medycyny. Poprzez generowaną w specyficzny sposób niejednoznaczność tekst medyczny staje się niezrozumiały bez odpowiedniego wtajemniczenia, a przez to, podobnie do rozdziału alchemicznego i jogicznego, zyskuje charakter tekstu ezoterycznego, który wiąże się z prestiżem i nadzwyczajnością. Język enigmatyczny rozdziału medycznego kreuje autorytet medycyny – nauki prezentowane przez tekst *Wajttija kandam* zyskują wartość równą pouczeniom dotyczącym najwyższego celu człowieka (wyzwolenia), związanego z ezoterycznymi dziedzinami wiedzy, takimi jak alchemia i joga. Choć cele medycyny prezentowane w tekście w dużej mierze wiążą się z usuwaniem powszechnych chorób i dolegliwości, poprzez zastosowanie zagadkowego dyskursu medycyna prezentowana jest jako nauka ezoteryczna, podobnie do alchemii i jogi, czyli dyscyplin tradycyjnej nauki o wyzwoleniu stanowiącym najważniejsze dążenie człowieka. Fragmenty tekstu, które skomponowano w enigmatycznym języku dotyczą w dużej mierze receptur na preparaty o zwykłym, leczniczym działaniu. Dzięki

językowi ezoterycznemu są one jednak prezentowane jako nadzwyczajne specyfiki, które, podobnie do praktyk alchemicznych i jogicznych, prowadzą do wyzwolenia.

Na podstawie przeanalizowanych w dysertacji trzech rozdziałów dzieła *Wajttija kalladam* możemy zaobserwować istotną rolę tego tekstu dla budowania pozycji lokalnej kultury. Dzieło włącza lokalną medycynę w obręb systemu nauk ezoterycznych związanych z wyzwoleniem, reprezentowanych przez alchemię i jogę.

Medycyna, poprzez zastosowanie pewnej formy sekretnej języka, prezentowana jest jako dziedzina elitarniej wiedzy ezoterycznej. Poza enigmatycznym dyskursem w rozdziale medycznym dzieła *Wajttija kalladam* taki jej wizerunek kreują także aluzje do równego statusu medycyny i świętych ksiąg Wed zawarte w strofie wstępnej (VaitKāṇ b.n.). Co więcej, odniesienia do unieśmiertelniających i zbawczych właściwości leków (VaitKāṇ 3, 22) oraz bezpośrednie nawiązanie do kuracji mających na celu nadzwyczajne wydłużenie życia (VaitKāṇ 32-33) prezentują medycynę jako dziedzinę związaną z naukami o soteriologicznych celach, jak joga i alchemia. Podobnie do praktyk jogicznych, medykamenty kreowane są na środki, które nadają użytkownikowi nadnaturalne moce *sitti* (*citti*) i prowadzą do wyzwolenia (VaitKāṇ 35, 25). Nawiązania do postaci boskich i mitologicznych w tytułach receptur (VaitKāṇ 29, 43, 44) budują autorytet tekstu, prezentując go jako świętą wiedzę, wywodzącą się ze sfery sacrum. Medycyna przedstawiana jest jako dziedzina związana z praktykami jogicznymi i religijnymi (VaitKāṇ 36, 37, 44) oraz z subtelnym wymiarem rzeczywistości (VaitKāṇ 23). W tekście zabrania się wyjawiania nauk medycznych (VaitKāṇ 33), co również podkreśla sekretny charakter medycyny. Wymienione strategie służą kreowaniu wizerunku medycyny, która (jak wynika ze strof wymieniających przeróżne schorzenia, umieszczanych w końcowych partiach receptur) dotyczy przede wszystkim celów leczniczych, jako tajemnej nauki związanej w wyższymi poziomami rzeczywistości, podobnie do pouczeń jogicznych. Niemniej, ze względu na nagromadzenie w rozdziale medycznym dzieła *Wajttija kalladam* sporej ilości rozmaitych zagadek, to właśnie w enigmatyczności rozdziału *Wajttija kandam* upatrywać można głównego narzędzia, dzięki któremu buduje się jej status nauki tajemnej i włącza w system tradycyjnych nauk o wyzwoleniu, takich jak alchemia i joga.

Zagadki w *Wajttija kandam* integrują rozdział medyczny z pozostałymi częściami księgi *Wajttija kalladam* nie tylko pod względem ezoterycznego stylu; poprzez łamanie schematów językowych i myślowych pełnią rolę transformującą adepta i przygotowują do spotkania z paradoksem cechującym przeżycie mistyczne związane z praktykami jogicznymi, których dotyczą kolejne rozdziały tego dzieła.

Tekst *Wajttija kalladam* działa jako czynnik integrujący w lokalnym ekosystemie kulturowym, łącząc medycynę, ściśle związaną z regionalnym środowiskiem naturalnym, bo wymagającą użycia miejscowych ziół i minerałów, z bardziej uniwersalnymi dziedzinami wiedzy, tj. alchemią i jogą. Tekst kreuje wizerunek elementów miejscowej natury, tj. roślinnych, zwierzęcych i mineralnych składników medycznych receptur, jako rzeczy nadzwyczajnych i związanych ze sferą sacrum, dzięki zastosowaniu zagadek nawiązujących do postaci mitologicznych czy antropomorfizacji. Taki sposób prezentowania substancji naturalnych jest zgodny z konwencją zaobserwowaną w szerszej literaturze medycznej siddharów, w której zwłaszcza lokalne zioła przedstawiane są jako potężne substancje wyposażone w nadzwyczajne moce wydłużania życia i nadawania nieśmiertelności. Dzięki enigmatyczności tekst medyczny, dotyczący lokalnej tradycji medycznej, silnie związanej z regionem Tamilnadu, prezentowany jest jako element szerszego systemu nauk ezoterycznych. Z drugiej strony, także nauka jogiczna, o bardziej uniwersalnym charakterze, prezentowana jest jako integralny element lokalnej kultury.

Zaprezentowane w dysertacji badania prowadzą zatem do wniosku, że istotną rolą języka ezoterycznego w *Wajttija kadam* jest jego funkcja integrująca, co potwierdza zarysowaną we wstępie hipotezę badawczą.

Co więcej, jak wynika z zaprezentowanego w dysertacji omówienia tła kulturowego tekstu *Wajttija kalladam*, praktyki jogiczne, alchemiczne i medyczne w tradycji siddharów prezentowane są w tekstach jako powiązane ze sobą elementy systemu nauk o wyzwoleniu, których metody i cele zazębiają się wzajemnie. W tekście *Wajttija kalladam* wyraźny związek dostrzec można pomiędzy opisywanymi działaniami alchemicznymi i jogicznymi, które wiążą się z dążeniem do osiągnięcia szeroko rozumianej stałości (substancji materialnych, ciała i umysłu) i nieśmiertelności. Podobieństwa zaobserwować można także między praktykami alchemicznymi i medycznymi opisywanymi przez rozdziały *Wajttija kadam* i *Wahara kadam*. W rozdziale medycznym *Wajttija kadam* również pojawiają się aluzje do praktyk i koncepcji jogicznych (np. VaitKāṇ 23, 35). Nawiązanie do kuracji wydłużających życie, nazywanych „karpam” (*kar̥pam*, VaitKāṇ 32-33), które w tradycji siddharów wiążą się ściśle z praktykami i celami jogicznymi, wskazuje na związek między medycyną prezentowaną w rozdziale *Wajttija kadam* i jogą. Pewne leki na określone choroby, np. syfilis (VaitKāṇ 21), równocześnie prezentowane są jako specyfiki, które umożliwiają osiągnięcie nieśmiertelności, a także mocy *sitti* i wyzwolenia (VaitKāṇ 35). Tym samym tekst sugeruje, że podobnie do jogi i alchemii, celem medycyny jest wyzwolenie z ograniczeń zwykłej ludzkiej kondycji i osiągnięcie najwyższego celu (zob. także VaitKāṇ 25). Medycyna w rozdziale *Wajttija kadam*

prezentowana jest jako dziedzina wiedzy wymagająca praktykowania jogicznej dyscypliny i osiągnięcia wyższego stanu świadomości, możliwego dzięki praktykom jogicznym (VaitKāṇ 23). Rozdział medyczny dzieła *Wajttija kalladam* wskazuje na związek między przepisem na specyfik medyczny a subtelniejszym poziomem rzeczywistości, którego dotyczą praktyki i doświadczenia jogiczne (VaitKāṇ 23). Tekst poucza także, że praktykując medycynę należy czcić żeńskie bóstwo (VaitKāṇ 34). Do motywu najwyższej bogini odnoszą się także rozdziały alchemiczny i jogiczny, co sugeruje związek pomiędzy trzema dziedzinami wiedzy. Medycyna i joga posługują się wspólną terminologią np. w odniesieniu do rozmaitych kanałów w ciele człowieka, co wskazuje na zazębianie się koncepcji medycznych i jogicznych dotyczących ciała i fizjologii człowieka w tradycji siddharów.

Dzieło *Wajttija kalladam* poświadcza zatem wysiłki podejmowane przez autorów tamilskiej literatury siddha, mające na celu integrację i unifikację różnych gałęzi tradycyjnych nauk, które pochodzić mogą z różnych źródeł i tradycji. Dzieło integruje medycynę z alchemią i jogą, zarówno dzięki budowaniu enigmatycznego dyskursu, przy użyciu m.in. zagadek, wieloznacznego słownictwa etc., oraz na poziomie treści, przedstawiając te trzy tradycyjne dziedziny wiedzy jako powiązane z sobą elementy systemu nauk o wyzwoleniu. U podstaw tego rodzaju starań leży przekonanie o fundamentalnej jedności różnych aspektów rzeczywistości, których dotyczą praktyki medyczne, alchemiczne i jogiczne, oraz wynikające z niego przekonanie o istotnej roli ciała materialnego w praktykach mających na celu wyzwolenie, które wyrażone zostało już w tekście *Tirumandiram* (XII w.).